

Επίσκεψη Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Κύκκου και Τηλλυρίας κ.κ. Νικηφόρου στα Σχολεία Κάτω Πύργου

Στις 17 Φεβρουαρίου, ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ.κ. Νικηφόρος επισκέφθηκε τα Σχολεία του Κάτω Πύργου Τηλλυρίας. Συγκεκριμένα, επισκέφθηκε το Νηπιαγωγείο, το Δημοτικό Σχολείο της κοινότητας, καθώς και το Γυμνάσιο και το Λύκειο. Ο Πανιερώτατος απηύθυνε χαιρετισμό στους μαθητές και τις μαθήτριες, συνομίλησε μαζί τους, άκουσε τα προβλήματα και τους προβληματισμούς τους, και εξέφρασε την συμπάρασταση του προς αυτούς.

Οι μαθητές και οι μαθήτριες της κοινότητας εξέφρασαν τη βαθιά τους ευγνωμοσύνη προς τον Πανιερώτατο, ο οποίος, από την πρώτη στιγμή της ανάληψης των καθηκόντων του, έθεσε ως ύψιστη προτεραιότητά του την έμπρακτη υποστήριξη προς τον μαθητικό κόσμο της Μητροπόλεώς του, και την κάθε δυνατή βοήθεια, που μπορεί να συμβάλει στην επιτυχία των οραμάτων, που έχουν οι μαθητές της. Για το έμπρακτο ενδιαφέρον του προς τον μαθητικό κόσμο ο Πανιερώτατος δέχτηκε πολλές ευχαριστίες και εκ μέρους των Σχολικών Αρχών της περιοχής.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΚΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΛΛΥΡΙΑΣ κ.κ. ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΤΩ ΠΥΡΓΟΥ ΤΗΛΛΥΡΙΑΣ ΣΤΙΣ 17 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2009

Ἐλλογιμώτατοι κ. διδάσκαλοι,
Ἀγαπητά μου παιδιά,

Ἐκφράζω τὴν ἰδιαίτερη χαρὰ μου, γιατί βρισκομαι σήμερα ἐδῶ στό Δημοτικό Σχολεῖο Κάτω Πύργου καί ἐπικοινωνῶ, τόσο μέ ἐσᾶς τοὺς διδασκάλους, ὅσο καί μέ τοὺς νεαροὺς βλαστοὺς τῆς ἡμιπολιορκημένης Τηλλυρίας, μέ τὰ ἀγνά καί ἀθῶα παιδάκια, πρὸς τὰ ὁποῖα ὁ Χριστός ἐκδήλωσε ἰδιαίτερη ἀγάπη καί στοργή. Ὁ Χριστός μίλησε πρὸς τὰ παιδιά καί εὐλόγησε αὐτά: «καί ἐναγκαλισάμενος αὐτά κατφυλόγει τιθεῖς τὰς χεῖρας ἐπ’ αὐτά» (Μάρκ. 10, 16).

Ἄλλοτε πάλι, ὅταν οἱ μαθητὲς ἐμπόδισαν τίς μπτέρες νά φέρουν τὰ παιδάκια τους στόν Χριστό νά τὰ εὐλογήσῃ, ὁ Χριστός ἐπιτίμησε τοὺς μαθητὲς του, λέγοντάς τους: «ἄφετε τὰ παιδιά ἔρχεσθαι πρὸς με, καί μὴ κωλύετε αὐτά· τῶν γάρ τοιούτων ἐστὶν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ» (Μάρκ. 10, 15-16).

Ὅταν πάλι ὁ Χριστός, προκειμένου νά διδάξῃ πῶς πρέπει νά εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ νά εἰσέλθῃ στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, στράφηκε πρὸς τὰ παιδιά καί ἔθεσε ὡς μέτρο κρίσεως, γιὰ νά εἰσέλθῃ στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τὴν παιδικὴ ἀθωότητα: «ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐάν μὴ στραφῆτε καί γένησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐμὴ εἰσέλθετε εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν (Ματθ. 18,4).

Δίδαξε ἐπίσης ὁ Κύριος, ὅτι μείζων στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ θά εἶναι αὐτός πού ἔχει τὴν παιδικὴ ταπεινώση καί ἀφέλεια: «ὅστις οὖν ταπεινώσῃ ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὗτός ἐστὶν ὁ μείζων ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν» (Ματθ. 18,4).

Νά μὴ ξεχνοῦμε τέλος, ὅτι ὁ Χριστός δέχτηκε τοὺς ὕμνους τῶν ἀγνῶν παιδικῶν ψυχῶν, ὅταν εἰσερχόταν θριαμβευτικά στὰ Ἱεροσόλυμα: «Ἰδόντες δέ οἱ Ἀρχιερεῖς καί οἱ γραμματεῖς τὰ θαυμάσια ἃ ἐποίησε καί τοὺς παῖδας κράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ καί λέγοντας· ὡσαννά τῷ υἱῷ Δαυὶδ, ἠγανάκτησαν... ὁ δὲ Ἰησοῦς λέγει αὐτοῖς· ναί· οὐδέποτε ἀνέγνωτε ὅτι ἐκ στόματος νηπίων καί θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον;» (Ματθ. 21, 15-16).

Τὰ παιδιά, λοιπόν, εἶναι εὐλογία Θεοῦ. Εἶναι τέκνα Θεοῦ. Καί νά εἶναι κανεῖς παιδαγωγός τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ εἶναι μεγάλη τιμὴ, ἀλλὰ καί μέγιστη εὐθύνη. Καί ἡ εὐθύνη αὐτὴ μεγιστοποιεῖται ἀκόμη περισσότερο, γιατί ἡ πρώτη παιδεία λογίζεται «ὡς ὑποδοχὴ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ νοῦ». Ὅτι ἀποτυπώνεται στήν παιδικὴ ἡλικία παραμένει ἐφ’ ὄρου ζωῆς ἀνεξίτηλο στόν ἀνθρώπο.

Ἡ πρώτη παιδεία, ἐπομένως, ἀποτελεῖ τὸ

θεμέλιο πάσης περαιτέρω ἐκπαιδεύσεως καί μορφώσεως. Ἄν ἡ πρώτη παιδεία δὲν εἶναι στερεά, ὑγιής, τότε τὸ μετέπειτα οἰκοδόμημα δὲν θά εἶναι ἀσφαλές.

Ἡ παιδεία, καί κυρίως ἡ πρώτη παιδεία, δὲν πρέπει νά συνίσταται στή μετάδοση ξηρῶν γνώσεων πρὸς ἐμπλουτισμὸ τοῦ νοῦ μόνο, ἀλλὰ κυρίως καί κατ’ ἐξοχὴ νά συνίσταται πρέπει στήν «ἀνατροφὴν τὴν μετ’ εὐλαβείας», στήν κατά Χριστό, δηλαδή, διάπλαση τῆς ψυχῆς πρὸς ἀσκηση βίου ἐναρέτου καί παγίωση σταθερῶς ἠθικοῦ χαρακτῆρα.

Κατὰ τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχες «ἡ ἄμορφος ψυχὴ εὐμορφος γενέσθαι δύναται», μόνο ἂν ἡ ὅλη ἐκπαίδευση ἐμπνέει καί ἐμπεδώνει τὴν πίστη πρὸς τίς αἰώνιες καί σωτήριες ἀρχές τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καί ἠθικῆς.

Μόνο ἔτσι ἀποδίδονται στήν κοινωνία, τὴν Ἐκκλησία καί τὴν πατρίδα ὑγιᾶ-δημιουργικά στελέχη. Σήμερα ὅμως, σ’ αὐτὴ τὴ μηχανοκρατούμενη ἐποχὴ μας τὰ παιδιά ἔχουν ἀνάγκη κυρίως ζωντανῶν μορφωτικῶν προτύπων καί ὑποδειγμάτων, γι’ αὐτὸ καί ὁ κάθε ἐκπαιδευτικός, καί κατ’ ἐξοχὴν ὁ δημοδιδάσκαλος, δὲν πρέπει νά περιορίζεται σὲ θεωρητικὴ καί ἀφηρημένη διδασκαλία τῶν μορφωτικῶν ιδεῶν καί ἀγαθῶν, ἀλλὰ πρέπει νά παρουσιάσῃ τὸν ἑαυτὸ του ὡς ζωντανὸ πρότυπο μορφώσεως καί ὑπόδειγμα πρὸς μίμηση, ἔχοντας ὑπ’ ὄψιν τὸν λόγο τοῦ μεγάλου παιδαγωγοῦ Φαῖρστερ, κατὰ τὸν ὁποῖον: «ἡ ἀγωγή δὲν εἶναι μόνο προσαρμογὴ τοῦ παιδαγωγοῦ πρὸς τὸν τρόφιμον, ἀλλὰ καί τοῦ τροφίμου πρὸς τὸν παιδαγωγόν».

Ἐσεῖς οἱ ἐκπαιδευτικοί, πού ὑπηρετεῖτε ἐδῶ στήν ἡμιελεύθερη Τηλλυρία, νά μὴ νυιθετήσετε ποτὲ γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας τὴ νοοτροπία τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει ἀπλᾶ, γιὰ νά διεκπεραιώσῃ μιά συγκεκριμένη ἐργασία. Νά μὴ ἀνήκετε στους βολεμένους, πού περιμένουν κάθε μῆνα τὸν ἐξασφαλισμένο μισθό. Νά μὴ ἀνήκετε σ’ ἐκείνους πού ἐπιλέγουν νά ζητοῦν καί νά διεκδικοῦν συνεχῶς, ἀλλὰ μᾶλλον σ’ ἐκείνους πού ζοῦν μέ τὸ ἰδανικὸ τῆς προσφορᾶς καί τῆς θυσίας.

Νά ἔχετε πάντοτε κατὰ νοῦ τίς διδαχὲς τοῦ μεγάλου διδάχου καί ἱεραποστόλου Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ὁ ὁποῖος, ἀπευθυνόμενος στους διδασκάλους, τοὺς παρακινοῦσε νά θεωροῦν τὴ διδασκαλικὴ τους ἔδρα ὡς τάφο, πάνω στόν ὁποῖο θά καταθέσουν τὴν ψυχὴ τους, κι ἂν χρειαστή, καί αὐτὴ ἀκόμη τὴ ζωὴ τους γιὰ τὸ καλὸ καί τὴν ὠφέλεια τῶν μαθητῶν τους. ■

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΚΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΛΛΥΡΙΑΣ κ.κ. ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΚΑΙ ΛΥΚΕΙΟ ΚΑΤΩ ΠΥΡΓΟΥ ΤΗΛΛΥΡΙΑΣ ΣΤΙΣ 17 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2009

Ἐλλογιμώτατοι Κύριοι Καθηγητές,
Ἄγαπητοί μαθητές,

Αισθάνομαι ιδιαίτερη χαρά και συγκίνηση, γιατί βρίσκομαι σήμερα ἐδῶ σὲ τὸ λαμπρὸ αὐτὸ ἐκπαιδευτήριον τῆς ἐλευθέρου, ἀλλὰ πολιορκημένης Τηλλυρίας, σὲ αἶψο αὐτὸ ὀστράκιο σκευὸς τῆς παιδείας, καὶ ἔτσι μοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία ἄμεσος ἐπικοινωνίας, τόσο μὲ τοὺς μυσταγωγούς τῆς ἐθνικῆς μας παιδείας καὶ τῶν ἐθνικῶν μας ἰδανικῶν, μὲ σὰς ἑξῆς, τοὺς διδασκάλους, πού μεταδίδετε στοὺς νέους μας τὸ φῶς τῆς γνώσεως, ὅσο καὶ μὲ τὴ μαθητικῶς νεολαία μας, τὴν ἀμετάθετη αὐτὴ ἐλπίδα μας, πού σὲ τὸ δικό της θάρρος καὶ στὴ δική της δύναμη ἀποταμιεύουν ὅλες τὶς ἐλπίδες τους, καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ πατριδα μας.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι μέσα σὲ τὸ ἐκπαιδευτήριον αὐτὸ, μέσα σὲ τὸν μυρίτηνον αὐτὸ εὐανθὴ Λειμῶνα, καταρδεύονται οἱ νεαροὶ βλαστοὶ τῆς μαχόμενης ἁγίας Τηλλυρίας μὲ τὰ ζωστήραχρα νάματα τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας καὶ τῆς ἀφοσίωσης πρὸς τὶς ἐθνικῆς μας παραδόσεις.

Πιστεύω ἀκράδαντα ὅτι τὸ Γυμνάσιον καὶ Λύκειον Κάτω Πύργου ἀποτελεῖ σήμερον χῶρον σμίλευσης χαρακτήρων καὶ σφρηπλάτησης ἀγωνιστικῶν φρονημάτων. Ἀποτελεῖ ζωντανὴ ἐστία, πού πυροδοτεῖ συνέχεια στὶς ψυχῆς τῶν νέων μας τὴν ἁγία φλόγα τῶν ἰδανικῶν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Μέσα σὲ τούτη τὴν τρικυμία τῶν καιρῶν μας, πού ὁ κυπριακὸς ἑλληνισμὸς βρίσκεται σὲ κίνδυνον δεινὸν, ἡ παιδεία μας ὀφείλει νὰ γαλουχεῖ τοὺς νέους μας μὲ τὰ νάματα τοῦ ἔθνους, τῆς γλώσσας του, τῆς θρησκείας του, τῆς ἱστορικῆς του μνήμης, τῆς παραδόσεως του. Ὀφείλει ἡ παιδεία νὰ βουκεντρίξη ἀδιάκοπα τὶς συνειδήσεις τῶν νέων μας, νὰ κεντρίξη συνέχεια τὶς ψυχῆς τους, ζητώντας τους μὴ ἐγερση πατριωτικῆ, ἕνα βαθὺ ξαναζωντανεμα, ὥστε οἱ Ἕλληνες νὰ ξαναγίνουμε ἀξιοὶ τῆς ἱστορίας μας.

Ἡ παιδεία μας, κύριοι καθηγητές καὶ ἀγαπητοὶ μαθητές, εἶναι πελώριο καὶ πρῶτον ἐθνικὸ θέμα, πολυσύνθετο καὶ εὐαίσθητο πρόβλημα, καὶ ἔχει ἀνάγκη μεγάλου προσοχῆς. Ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς διακυβεύεται οὐσιαστικὰ ἡ ὑπόστασή μας ὡς φυλῆς καὶ ὡς ἔθνους.

Ἡ παιδεία μας ἔχει τὶς ρίζες της σὲ τὸ ἀπώτατον παρελθόν τοῦ ἔθνους μας, εἶναι τὸ φλέγον ζήτημα τοῦ ἐκάστοτε παρόντος, καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἀπαραιτήτο θεμέλιον τοῦ μέλλοντος τῆς φυλῆς μας. Εἶναι ἡ διαίωσις τοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἰδανικῶν τοῦ ἔθνους καὶ ἡ μετάδοσις αὐτῶν στὶς ἐπερχόμενες γενιές, ὥστε νὰ κρατεῖται ἀδιάσπαστη ἡ ἱστορικὴ συνέχεια καὶ ἐνότητα τῆς φυλῆς μας, καὶ νὰ θεμελιώνεται καὶ νὰ ἀναπτύσσεται ὁ πολιτισμὸς μας.

Εἶναι γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πού ἡ Ἐκκλησία μας πάντοτε πρωτοστατοῦσε ὅτι ἀφορὰ στὴν παιδεία, πού σὲ καιροὺς δυσχεϊμεροῦς ἴδρου παιδευτικῆς ἐστῆς, γιὰ νὰ μεταλαμπαδεύει στὶς ὑπόδουλες καρδιές τὸ φῶς καὶ τὴν παιδεία. Εἶναι γι' αὐτὸ πού μέσα στὰ δύσκολα χρόνια τῆς σκοτεινῆς δουλείας τὰ μοναστήρια μας εἶχαν γίνει τότε σχολῆς σπουδῆς τῆς θύραθεν καὶ τῆς ἱερᾶς παιδείας, πού τὰ «κρυφὰ σχολεῖα» ἔβρισκαν ἄσυλον στὰ ἱερὰ καταγῶγια τῶν μοναστηριῶν, μετατρέποντάς τα σὲ ἀληθινούς προμαχῶνες, σὲ φάρους, πού ἔστειλλαν πρὸς κάθε κατεθύνουσα τὸ φῶς τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ τὴν πύρινη φλόγα.

Ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ λοιπόν, φωτιζόμενη ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν πίστη, δίνει τὰ ἰδανικά, τὸν σκοπὸ καὶ τὸ πολῦτιμο περιεχόμενον στὴ σχολικὴ ἀγωγή. Ἡ παιδεία βεβαίως, δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἀποστεωμένος ὀργανισμὸς, ὁ αὐτὸς καὶ μὲ τὸ αὐτὸ τῶν παλαιῶν ἡμερῶν περιεχόμενον. Πρέπει νὰ ἔχη ζωτικότητα καὶ πλαστικότητα, τὴ δύναμη νὰ συμπορευεταί καὶ νὰ ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὶς ὑγιεῖς προόδους τῶν ἐπὶ μέρους ἐπιστημῶν, τῆς βελτιώσεως τύπων καὶ προγραμμάτων. Νὰ ἀξιοποιεῖ, ἑξῆς, τὴν δύναμη τῆς ἐπιστήμης καὶ τὰ τεχνολογικὰ ἐπιτεύγματα της γιὰ τὴν πρόοδο καὶ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος.

Οὔτε ἕνα μεμονωμένο ἄτομον, οὔτε ὀμάδες ἀτόμων, οὔτε καὶ οἱ ἐπὶ μέρους λαοὶ μποροῦν νὰ ζοῦν ἐπαναπαυόμενοι μόνον σὲ τὸ παρελθόν. Κι ἂν ἀκόμα τὸ ἐπιχειροῦσαν, τὰ γεγονότα θὰ τοὺς ἐξανάγκαζαν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸ τόσο γρήγορον μεταβαλλόμενον

μενον στὶς μέρες μας παρόν καὶ νὰ ἐξοπλιστοῦν σοβαρὰ, γιὰ νὰ ἀντικρίσουν καὶ τὸ προσεχές καὶ τὸ ἀπώτερον μέλλον.

Ἡ διάθεσις ἐπομένως τῶν νέων ἐπιστημονικῶν - τεχνολογικῶν ἐπιτευγμάτων στὴν ὑπηρεσία τῆς παιδείας εἶναι ἐπιβεβλημένη, μὲ μὴ ὅμως διευκρίνισιν. Ἡ ἀξιοποίησις τῶν νέων τεχνολογικῶν ἐπιτευγμάτων ἀπὸ τὴν παιδείαν δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀποκόπτει καὶ νὰ τὴν ἀποξενώνει ἀπὸ τὶς ρίζες της καὶ τὶς παραδόσεις της. Δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως τίποτε τὸ ἀσυμβίβαστον νὰ παραμένῃ ἡ παιδεία προσηλωμένη στὶς ρίζες καὶ τὶς παραδόσεις της καὶ ταυτόχρονα νὰ προσοδεύη καὶ νὰ δημιουργῇ. Πρόοδος δὲν σημαίνει ἐγκατάλειψη τοῦ παρελθόντος, γιὰ τὸ παρελθόν ἀποτελεῖ τὴν βάση τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς προόδου.

Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ τεχνολογικοῦ πολιτισμοῦ δὲν πρέπει σὲ καμιά περιπτώσει νὰ ἐκτοπίσῃ τὸ πνεῦμα. Ἄν σήμερον ὑπάρχει παγκόσμιον ἠθικὴ κρίσις, εἶναι γιὰ τὴν ἀκριβῶς δὲν ὑπάρχουν οἱ ἀνθρώποι - ἠθικῆς προσωπικότητες, πού θὰ ἀξιοποιήσουν γιὰ τὸ καλὸ, καὶ μόνον τὸ καλὸ, ὅλες τῆς ἀνθρωπότητος τὰ μεγάλα ἐπιτεύγματα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

Ἡ διανοητικὴ μόρφωσις ἐπομένως συναρτᾶται καὶ πρέπει νὰ βρίσκεται σὲ συνοχὴ μὲ τὴν ἀνώτερον πνευματικὴ καλλιέργεια. Τὸ ἀληθινὸ μορφωτικὸ ἰδεῶδες πρέπει νὰ ἀπευθύνεται στὴ διπλὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου, νὰ συμπεριλαμβάνει τὴν ἀγωγή τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς, νὰ ὑποβοηθῇ τὸν καθολικὸ ἀξιολογικὸ προσανατολισμὸ καὶ τὴν ὀλοκλήρωσι τῆς προσωπικότητος, ἀνταποκρινόμενον στὰ αἰτήματα τῆς ἀγωγῆς τοῦ ὅλου καὶ ἰκανοποιώντας ὅλες τὶς θεμελιώδεις ἔμφυτες προδιθέσεις τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ἀπὸ τὸν Ὅμηρον καὶ τὸν Ἡσίοδον μέχρι τὸν Ἰσοκράτη καὶ τὸν Πλούταρχον, φρονοῦσαν καὶ δίδασκαν - πολὺ σωστά - ὅτι παιδεία εἶναι κυρίως «ἐπιμέλεια ψυχῆς», τῆς ὁποίας ἡ κατόρθωσις ἔχει σάν ἄμεση, εὐάρεστη γιὰ τὸ ἄτομον καὶ τὴν κοινωνία, συνέπεια τὸ «ἀγαθὸς ζῆν» κατὰ Πλάτωνα.

Σήμερον σὲ μὴ κοινωνία ἠθικὰ παραπαίουσα ἐξ αἰτίας τῆς ὑπέρομετρος καὶ ἀνισομεροῦς ἀνάπτυξης τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ, πού ἐξετόπισε τὸ πνεῦμα, ὡς ἀνάγκη ἐπιτακτικὴ προβάλλει ἡ σημερινὴ νεολαία νὰ μορφωθῇ κατὰ νοῦ, ἀλλὰ καὶ κατὰ ψυχὴν, γιὰ τὸ μόνον ἡ γνώσις ὀδηγεῖ σὲ ἀπόγνωσι.

Ἡ παιδεία δὲν πρέπει νὰ ἀποβλέπῃ μόνον στὴ νοσηριανικὴ ἐκπαίδευσι τῆς διάνοις τῶν νέων μὲ τὴν συσσώρευσι μόνον γνώσεων. Δὲν πρέπει νὰ παραθεωρηταί καὶ νὰ παραμερίζεται ὁ καθ' αὐτὸ ἀνθρώπος, ἡ καρδιά, ἡ ψυχὴ, τὸ ἦθος, ὁ χαρακτήρας: «πᾶσα σοφία χωριζομένη ἀρετῆς πανουργία οὐ σοφία φαίνεται» διακηρύττει ὁ Πλάτωνας ἤδη προχριστιανικά.

Τὰ σχολεῖα δὲν πρέπει νὰ προσφέρουν μόρφωσι μόνον νοῦ, καὶ νὰ δρομολογοῦν πρὸς πανουργία. Οἱ γνώσεις, ἀποξενωμένες ἀπὸ κάθε ἠθικὸ ὑπόβαθρον, κατεργάζονται τὸ νοῦν «ἀσκόνον πεφουσιωμένον» κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, καὶ συσκοτίζοντας «τὸ ὀπτικόν τῆς ψυχῆς», ὀδηγοῦν σὲ ἀξιολογικὴ ἀμβλυωπία.

Ἡ παιδεία πρέπει νὰ ἔχη βασικὴ τῆς ἐπιδίωξι τὴν παράλληλη μὲ τὴν μόρφωσι τοῦ νοῦ μόρφωσι τῆς ψυχῆς, τὸν στολισμὸ τῆς μὲ τὶς ἀρετῆς, τὶς ὁποῖες ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὀνομάζει καρποῦς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ οἱ καρποὶ αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι: Τὸ κορυφῶμα τῆς ὑγιούς μορφώσεως. Εἶναι τὸ νὰ μορφωθῇ Χριστὸς μέσα στὶς ψυχῆς τῶν νέων, πράγμα τὸ ὁποῖον ἀποτρέπει τὴν κατολισθησι καὶ ἐκτροπὴ τοῦ ἔργου τῆς ἀγωγῆς σὲ μὴ ἀπλή ἐνδοκοσμικὴ προσπάθεια, καὶ ἐντάσσει αὐτὴ στὶς ἀληθινῆς ἀνθρωπολογικῆς διαστάσεις τῆς νεανικῆς ὑπάρξεως.

Σκοπὸς ἐπομένως πρωταρχικὸς τῆς ὀρθῆς ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως τῆς νεολαίας πρέπει νὰ εἶναι ἡ διάπλασι ἠθικοῦ χαρακτήρα στοὺς νέους καὶ προσωπικότητος ἀκέραιου καὶ ἐντιμῆς, ἔτοιμῆς νὰ ὑπηρετήσῃ μὲ αὐτοθυσίαν καὶ εὐκρίνεια τὸ κοινωνικὸ σύνολον.

Οἱ μορφούμενοι καὶ διαπαιδαγωγούμενοι νέοι μας πρέπει σήμερον νὰ ἀποκοτῶν τὸν ἀπαραίτητον ὀπλισμὸν, ὥστε νὰ γίνουν ὄχι μόνον δέκτες, ἀλλὰ καὶ φορεῖς ἐνός ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιτυγχάνου νὰ καρπώνωνται ἐποφελῶς τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐπιστημονικῆς προόδου.

